

ЗАТВОРНИЧЕСКО ПРАВО

Последни новини и информация за нашите другари в затвора

В ТОВА ИЗДАНИЕ

Защита срещу изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение
СТР 1

Присъедини се! Общо дело срещу видеонаблюдение и контрол по време на удължено свиждане СТР 6

Невероятно, но факт СТР 8

Решение № 1752/01.07.2013 г. за липса на спални принадлежности и лоши санитарни условия в Затвора Враца (прикачено)

Защита срещу Изтезания, Жестоко, Нечовешко или Унижително Отношение

Продължение на брой шест от месец януари – 2021 г. и брой седем от месец февруари на 2021 г.

Липса на постелни и спални принадлежности

Въпросът с полагащите се спални принадлежности за лишените от свобода е уреден с нормата на чл. 84, ал. 2, т. 3 от ЗИНЗС, съгласно която лишените от свобода имат право на: - самостоятелно легло и спални принадлежности, по таблици, утвърдени от министъра на правосъдието.

В тази връзка е изготвена Таблица №3 за полагащите се спални принадлежности на лишените от свобода, утвърдена от министъра на правосъдието.

Цитираните правни норми придават пряко и неотменимо законно задължение към органите, които осъществяват изпълнение на наказанието лишаване от свобода, да Ви предоставят

УТВЪРЖДАВАМ:
МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО
ПРОФ. ГЕОРГИ ПЕТКАНОВ

гр. София, ... 2006 г.

ТАБЛИЦА №3
за полагащите се спални принадлежности на лишените от свобода

№ по ред	наименование на вещите	мярка	количество	срок за ползване /в год./	годишен коефициент	вид на материала от който се изработва	Начин на отпускане
1.	ПОСТЕЛНИ ПРИНАДЛЕЖНОСТИ						
1.1.	Възглавница 45/70	бр.	1	4	0,25	пречистен памук или раздробен дунапрен, или ПЕ вата, плат - 100 % П или памучен тип, не по-малко от 120 гр./м ²	служебно
1.2.	Дюшек	бр.	1	4	0,25	калъф плат дюшекълък, смес за пълнеж на дюшеци (дреб- памучна или синтетична)	служебно
1.3.	Одеало (тип "БА")	бр.	2	4	0,5	миска вълна, мериносов камгарен дреб, полиамидно влакно	служебно
1.4.	Чаршаф 150/220	бр.	4	2	2	100 % П или памучен тип, не по-малко от 120 гр./м ²	служебно
1.5.	Калъфка със странично прехлупване 50/72	бр.	2	1	2	100 % П или памучен тип, не по-малко от 120 гр./м ²	служебно

СЪГЛАСУВАНО,
МИНИСТЪР НА ФИНАСИТЕ:

ПЛАМЕН ОРЕШАРСКИ

описаните спални принадлежности в посочената Таблица №3, в точното количество и вид, които са посочени в таблицата и за определеното време в нея, след което да бъдат подменени за нови.

Ако Органите, които осъществяват изпълнението на наложеното Ви наказание не изпълняват тези свои законоустановени задължения, това означава, че се намирате в ситуация на Жестоко, Нечовешко и Унизително отношение по смисъла на чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 3 от ЕКПЧ.

Също така, според Европейския Съд за Защита Правата на Човека (ЕСПЧ), проблем с неподходящи постелни принадлежности често възниква в контекста на по-широк проблем с пренаселеността на затворите. Практиката на Съда утвърждава принципа – един затворник, едно легло. В много случаи, Съдът е намирал нарушения на чл. 3 от Конвенцията, когато затворниците не са имали индивидуално място за спане и е трябвало да спят на смени (Ananyev and Others v. Russia, 2012 г., параграф 146, с допълнителни препратки). Поради това, съдът подчертава, че всеки задържан трябва да има индивидуално място за спане в килията (Ibid, параграф 148 (а)). Важно е, също така, да се имат предвид хигиенните изисквания, свързани с адекватните постелни принадлежности.

Ограничаване на контактите със семейството и свижданията

Добре утвърдена практика на съда е, че задържането, подобно на всяка друга мярка, която лишава човек от свобода, води до вътрешноприсъщи ограничения на неговия личен и семеен живот. Съществена част от правото на затворника на зачитане на семейния живот е задължението на властите да му позволят или, ако е необходимо, му помагат да поддържа контакт с близкото си семейство (Khoroshenko v. Russia [GC], 2015 г., параграф 110, с допълнителни препратки). В този контекст, съдът набляга и на принципа на реабилитацията, тоест реинтеграцията в обществото на осъденото лице (Ibid, параграфи 121-122).

Всяка намеса в правото на зачитане на личния и семейния живот следва да е оправдана по смисъла на чл. 8, параграф 2 от Конвенцията. По-специално, всеки закон, на който се основават ограниченията на семейните посещения трябва да отговаря на изискването за „качество на закона“, съгласно чл. 8. В редица дела срещу Русия, ЕСПЧ констатира, че това изискване не е изпълнено поради факта, че законът предоставя на органите, отговорни за наказателното дело, неограничено усмотрение да предоставят или да отказват посещения в затвора и не съдържа нищо, с което да ограничава обхвата на усмотрението и начина, по който се упражнява. Ето защо съдът счита, че такъв закон лишава задържания от минималната

степен на защита срещу произвол или злоупотреба, на която гражданите имат право по силата на върховенството на закона в едно демократично дело (*Kungurov v. Russia*, 2020 г., параграфи 18-20).

Съдът обаче е приел, че е необходима всяка степен на контрол на контактите на затворниците с външния свят и тя сама по себе си не е съвместима с Конвенцията (*Aliiev v. Ukraine*, 2003 г., параграф 187; *Kyriacou Tsiakkourmas and Others v. Turkey*, 2015 г., параграф 303).

Такива мерки могат да включват ограниченията, наложени върху броя на семейните посещения, надзора над тези посещения и, ако това е оправдано от естеството на престъплението и специфичните индивидуални характеристики на задържания, прилагането му на специален режим в затвора или на специален режим на посещенията (*Hagyo v. Hungary*, 2013 г., параграф 84). Съдът също така не е установил намеса на държавата в правата по чл. 8 от ЕКПЧ, на задържаните лица в ситуации, в които те не са представили достатъчно доказателство, че са поискали семейни посещения или други средства или начин на комуникация със семействата и приятелите си, за които твърдят, че не са ги получавали (*Kyriacou Tsiakkourmas and Others v. Turkey*, 2015 г., параграф 304).

В този контекст, трябва да се направи разграничение между прилагането на специален затворнически режим или специални уговорки за посещение по време на наказателните разследвания, когато мерките могат разумно да се считат за необходими за постигане на преследваната легитимна цел и разширеното прилагане на такъв режим. За тази цел, необходимостта от разширяване на прилагането на специалния режим трябва да бъде оценена с най-голямо внимание от съответните органи (*Enea v. Italy [GC]*, 2009 г., параграфи 125-131; *Khoroshenko v. Russia [GC]*, 2015 г., параграф 124).

По същия начин, в условията на затвори с висока степен на сигурност, прилагането на мерки като физическо отделяне може да бъде оправдано от нуждите на сигурността в затвора или опасността затворникът да общува с престъпни организации чрез семейни канали (*Lorsé and Others v. the Netherlands*, 2003 г., параграфи 83-86). Продължителната забрана за пряк контакт, обаче, може да бъде оправдана, само когато съществува истинска или продължаваща опасност от този вид (*Piechowicz v. Poland*, 2012 г., параграфи 205-222; *Khoroshenko v. Russia [GC]*, 2015 г., параграф 125).

По делото *Trosin v. Ukraine*, 2012 г., параграфи 42-44, където вътрешното законодателство въвежда автоматични ограничения за честотата, продължителността и различните условия на семейните свиждания на всички затворници с доживотни присъди за определен период от 10 години, Съдът намира за неприемливо, че законодателството не предлага никаква гъвкавост за определяне дали тези строги ограничения са подходящи или необходими във всеки отделен случай, въпреки че са приложени към затворници, осъдени на най-тежкото наказание според наказателния закон. Съдът счита, че регулирането на такива въпроси не трябва да се състои в негъвкави ограничения, а от държавите се очаква да разработят оценки за пропорционалност, които да позволят на властите да балансират между конкуриращите се индивидуални и обществени интереси и да вземат предвид особеностите на всеки отделен случай.

По подобен начин по делото *Khoroshenko v. Russia [GC]*, 2015 г., параграфи 127-149, Съдът е разгледал ситуацията, при която жалбоподателят в продължение на десет години е можел да поддържа контакт с външния свят чрез писмена кореспонденция, но всички други форми на контакт са били обект на ограничения; той е можел да има само едно свиждане от двама възрастни посетители на всеки шест месеца за четири часа; бил е отделен от

близките си със стъклена преграда, а надзорният от затвора е присъствал на разстояние, от което е можел да чува разговора през цялото време. Ограниченията, наложени пряко от закона, са били приложени към жалбоподателя единствено поради доживотната му присъда, независимо от други фактори. Режимът е бил приложен за фиксиран период от десет години, като е можело да бъде удължен в случай на лошо поведение, но е могъл да бъде съкратен. Ограниченията са комбинация от различни и дълготрайни ограничения върху възможността на жалбоподателя да провежда свиждания и неспособността на режима на свиждания в затвора да се съобрази с принципа на пропорционалност и с необходимостта от реабилитация и реинтеграция на затворници с продължителна присъда, противоречи на чл. 8 от

ЕКПЧ.

Делото *Kučera v. Slovakia*, 2007 г., параграфи 127-134 засяга ограниченията на семейните свиждания на задържан в следствен арест, Съдът подчертава, че макар да има основателна необходимост да се попречи на жалбоподателя да възпрепятства разследването, например чрез обмен на информация със своя съпроцесник, включително и съпругата му, той е успял да се убеди, че е наложително да му се откаже свиждане със съпругата му за период от тринадесет месеца. Съдът подчертава, че е било, например, възможно да бъдат създадени специални механизми за свиждане с надзор от длъжностно лице. Спорно е било, също така, дали съществуват относими и достатъчни основания за възпрепятстване на жалбоподателя, да се среща със съпругата си за толкова дълъг период с оглед на страданието, причинено от толкова продължителна раздяла, и факта, че разследването на практика е приключило. При тези обстоятелства, Съдът намира нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ.

Що се отнася до интимните свиждания, по делото *Dickson v. the United Kingdom* [GC], 2007 г., параграф 81, Съдът се позовава на факта, че повече от половината държави-членки допускат интимни свиждания на затворници при условията на различни ограничения. Въпреки това, макар Съдът да изразява одобрението си за развитието в някои европейски държави към интимни свиждания, той все още не е изтъквал Конвенцията като налагаща задължение на държавите-членки да предвидят такива посещения (*Alien v. Ukraine*, 2003 г., параграф 188). Съответно, държавите-членки биха могли да се ползват с широка свобода на преценка при определяне на стъпките, които трябва да се предприемат, за да се гарантира спазването на Конвенцията, като се вземат в предвид нуждите и ресурсите на общността и на хората. Въпросът

с интимните свиждания, обаче, несъмнено попада в обхвата на чл. 8 (например, *Erners-Gefners v. Latvia*, 2012 г., параграф 63, с допълнителни препратки), а различните ограничения в това отношение могат да повдигнат въпрос с дискриминация по чл. 14 от Конвенцията.

По делото *Dickson*, Съдът разглежда въпроса за отказ на достъп до съоръжения за изкуствено оплождане на двойка; съпругът изтърпява присъда в затвора, а съпругата му е на свобода. Съдът не намира, че предоставянето на

съоръжения за изкуствено оплождане ще включва някакви проблеми със сигурността или ще наложи значителни административни или финансови изисквания към държавата. Той също така подчертава развитието на европейската наказателна политика към нарастващото относително значение на реабилитационната цел на лишаването от свобода, особено към края на дългата присъда. Въпреки че представянето на съоръжения за изкуствено оплождане е било възможно в изключителни случаи, прагът, установен от официалната политика, е бил поставен толкова високо от самото начало, че не е позволил балансиране на конкуриращите се индивидуални и обществени интереси, и е възпрепятствал необходимата оценка на пропорционалността на ограничението, както се изисква от Конвенцията.

Съдът също така е разгледал редица дела, свързани с молби на затворници за разрешение да посетят болен роднина или да присъстват на погребението на роднини по чл. 8 от ЕКПЧ (*Ploski v. Poland*, 2001 г., параграфи 26-39; *Schemkamper v. France*, 2005 г., параграфи 19-

36). Съдът обаче констатира, че отказът от отпуск за посещение на болен роднина не достига минималния праг на суровост, за да попадне в обхвата на чл. 3 от Конвенцията (Sannino v. Italy (dec.), 2005 г.). Във връзка с това, Съдът е приел, че чл. 8 от ЕКПЧ не гарантира на задържаното лице безусловно право на отпуск, за да посети болен роднина или да присъства на погребението на роднина. От националните власти зависи да преценят всяко искане по същество. Контролът на Съда е ограничен до разглеждане на оспорените мерки в контекста на правата на жалбоподателя по Конвенцията, като се вземе предвид свободата на преценка оставена на държавите-членки. Същевременно, Съдът подчертава, че дори ако един задържан по естеството на своето положение трябва да бъде подложен на различни ограничения на неговите права и свободи, всяко такова ограничение трябва да бъде оправдано като необходимо в едно демократично общество. Задължение на държавата е да демонстрира, че такава необходимост наистина съществува, тоест да демонстрира наличието на належаща обществена нужда (Lind v. Russia, 2007 г., параграф 94). Съдът поставя особен акцент върху необходимостта националните власти да извършат подробна оценка на всички обстоятелства по конкретното дело (Vetsev v. Bulgaria, 2019 г., параграф 25).

По делата Schemkamper v. France, Sannino v. Italy и Ploski v. Poland, Съдът е взел предвид някои фактори, за да прецени дали отказът на отпуск за посещение на болен роднина или за погребение на роднина са „необходими в едно демократично общество“, като например: етапа на наказателното производство срещу жалбоподателя, естеството на престъплението, характера на жалбоподателя, тежестта на заболяването на роднината, степента на родството, възможността за придружаване при отпуск и други подобни. По този начин е установено нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ в случая на Ploski, където жалбоподателят, който е бил осъден, е обвинен в ненасилствено престъпление и е поискал отпуск, за да присъства на погребенията на родителите си, които са починали в рамките на един месец, един след друг; като взема предвид, че властите не са посочили убедителни причини за отказа и не са разгледали възможността за отпуск с придружител, напротив, по делото Sannino, отказът е бил обоснован, тъй като жалбоподателят е бил осъден за убийство и е бил трудна личност. Той е поискал отпуск, за да посети дядо си, който не е бил близък роднина и

чието здравословно състояние всъщност не е било в опасност. В по-скорошното дело на Schemkamper, Съдът също е намерил отказа за обоснован, тъй като бащата на жалбоподателя не е бил толкова зле, че да не може да посети жалбоподателя в затвора.

По делото Lind, параграфи 97-98, ЕСПЧ не е намерил, че отказвайки молба на жалбоподателя да пътува в чужбина, за да посети баща си на смъртното му легло и да присъства на церемонията за сбогуване с него, националните власти са надвишили своята преценка. Той обаче е преценил, че след като молбата му за отпуск е отхвърлена, на него е трябвало да му бъде предоставена алтернативна възможност да се сбогува с умиращия си баща. Съдът не счита, че телефонният разговор, който е прекъснат

след една минута, предоставя значима възможност на жалбоподателя да се сбогува с умиращия си баща. По този начин, Съдът установява нарушение на чл. 8 от Конвенцията.

По делото Razvozhayev v. Russia and Udaltsov v. Russia, 2019 г., параграф 268, по което молбата на жалбоподателя да присъства на погребението на майка си е била отказана, очевидно поради краткото предизвестие, Съдът подчертава, че ограниченията във времето, усложняващи планирането на присъствието на погребението не са достатъчна причина за отказа. Според Съда, за погребенията е типично да се насрочват в много кратки срокове и обикновено се счита за нещо спешно. В този случай, би било физически възможно жалбоподателят да пристигне на погребението, което се е провело на следващия ден в същия град. Така Съдът констатира, че отказът да се позволи на жалбоподателя да присъства на погребението противоречи на чл. 8 от Конвенцията.

От друга страна, делото Guimon v. France, 2019 г., параграфи 37-52 се отнася до отказ да се позволи на затворничка, осъдена за терористични престъпления, да напусне затвора с придружител, за да изкаже уважението си към покойния си баща. Съдът не намира нарушение на чл. 8 от Конвенцията, Съдът взема предвид

следните съображение: престъпния профил на жалбоподателката – тя е изтърпявала няколко присъди лишаване на свобода за терористични актове и продължавала да отстоява членството си в ЕТА; ескортът е трябвало да бъде организиран на разстояние от почти 650 км., а мерките за ескортирането е трябвало да бъдат особено строги; времето за разглеждане на молбата, след като бъде издадено окончателно разрешение за отпуск с придружител, не е било достатъчно за организиране на придружител, включващ служители, специално обучени в трансфера и надзора на затворник, осъден за терористични престъпления, и за организиране на предварителна проверка на посещенията; жалбоподателката е имала редовни свиждания с членове на семейството и приятели; а съдебните органи са извършили балансиране между интересите, за които става въпрос, а именно, правото на жалбоподателката на зачитане на семейния живот, от една страна, и обществената безопасност и предотвратяването на безредици и престъпления, от друга.

По делото *Solcan v. Romania*, 2019 г., параграф 29, относно искането за временно освобождаване за погребението на роднина, направено от задържана в психиатрично заведение, Съдът подчертава, че извършителите на престъпни деяния, които страдат от психични разстройства и са настанени в психиатрични заведения, са в коренно различна ситация от другите задържани, по отношението на естеството и целта на тяхното задържане. Следователно, има различни рискове, които трябва да бъдат оценени от властите, когато искането за временно освобождаване е отправено от задържан в психиатрично заведение. По фактите на делото, Съдът констатира по-специално, че безусловният отказ от страна на националните съдилища на отпуск или друго решение, за да се даде възможност на жалбоподателката да присъства на погребението на майка си, не е бил съвместим със задължението на държавата да

преценява всяко отделно искане по същество и да демонстрира, че ограничаването на правото на индивида да присъства на погребението на роднина е било „необходимо в едно демократично общество“ по смисъла на чл. 8, параграф 2 от ЕКПЧ.

Темата – „Защита срещу Изтезания, Жестоко, Нечовешко или Унизително Отношение“ ще продължи в следващия брой.

Присъедини се! Общо дело срещу видеонаблюдение и контрол по време на удължено свиждане

Към настоящия момент, ГДИН не е изпълнила указанията, които са дадени с Определение №3389/30.05.2018 г. по адм. дело №6280/2015 г. на АССГ, и не е издал изричен акт с указания към териториалните структури на местата за лишаване от свобода, за премахване на камерите за видео наблюдение в стаите, в които се провежда удълженото свиждане по чл. 98, ал. 1, т. 5 от ЗИНЗС и отмяна на

каквото и да е ред по време на провеждане на този вид свиждане.

В тази връзка, заместник-председателят на БЗСР, Светломир Нешков, е депозирал жалба в Административен Съд София – град за налагане на глоба по реда на чл. 304 от АПК за неизпълнение на съдебно решение. По тази жалба е образувано адм. дело №493/2021 г. на АССГ, което не е приключило към момента. След приключване на производството, ще публикуваме съдебния акт.

Междувременно, по време на горепосочените производства, въпросът с провеждането на удълженото свиждане по чл. 98, ал. 1, т. 5 от ЗИНЗС, в противоречие с прикачения акт на зам.-министър на Правосъдието, г-н Димитър Бонгалов, беше уреден с нормата на чл. 73, ал. 18 от ППЗИНЗС, съгласно която; в заведенията от закрит тип, помещенията по ал. 17 се оборудват със системи за видео наблюдение. Свиждането се провежда под контрола на служители от НОС.

Срещу тази норма е депозирана жалба, прикачена към това издание от зам.-председателя на БЗСР, Светломир Нешков.

По тази жалба е образувано адм. дело №1969/2019 г. по описа на Върховен Административен Съд, на което все още не е даден ход, поради усложнената пандемична обстановка, свързана с Ковид-19.

На осн. чл. 189, ал. 2, вр. чл. 196 от АПК, към жалбата на Светломир Нешков се присъединиха около 40 други лишени от свобода от различни пенитенциарни заведения в страната.

Всеки, който желае, може да се присъедини към това дело, включително и близки на лишените от свобода по права линия – баща, майка, брат, сестра, дете, съпруга, приятелка, живееща на семейни начала.

Прилагаме копие на примерна такава молба и друга такава, за освобождаване от заплащането на такси и разноски в производството по делото, заедно с декларация по чл. 83, ал. 2 от ГПК, вр. с чл. 144 от АПК:

до Върховен Административен Съд
на Република България
адм. д. №1969/2019 г.
бул. А. Стамболийски №18
гр. София – 1301

МОЛБА

от Георги
Димитров Димитров
ЕГН -
Затвора София – 17 гр.
бул. Г. Н. Столетов – 21
гр. София – 1309

Уважаеми върховни Съдии,
на осн. чл. 189, ал. 2, вр. чл. 196 от АПК, се присъединявам към настоящото производство и жалбата на Светломир Нешков, във връзка с която е образувано делото и, с която се оспорва разпоредбата на чл. 73, ал. 18 от ППЗИНЗС.

На осн. чл. 136, ал. 1, вр. чл. 196 от АПК, упълномощавам Светломир Нешков за общ пълномощник и процесуален представител по делото.

Уведомявам Ви, че желая лично да присъствам в съдебното заседание при същественото разглеждане на жалбата, за което моля лично да бъда призван.

Пишат се две такива молби, защото са такива изискванията на чл. 189, ал. 2 от АПК.

Към това дело могат да се присъединят и цивилни хора, но ще трябва да заплатят 10 лв. такса. Молбата е същата, но трябва да започне така:

Уважаеми Върховни съдии,
Брат ми е настанен в затвора .....
В тази връзка и на осн. чл. 189, ал. 2, вр. чл. 196 от АПК, се присъединявам към .....

до Върховен Административен Съд
адм. д. № ....

МОЛБА

от Георги
Димитров Димитров
ЕГН -
Затвора София – 17 гр.
бул. Г. Н. Столетов – 21
гр. София – 1309

Уважаеми Върховни Съдии,
във връзка с особеното положение на лишен от свобода, в което съм, и липсата на финансови средства, моля да бъда освободен от заплащането на такси и разноски в производството по делото. В тази връзка прилагам декларация за трудова заетост, движимо и недвижимо имущество, финансово, здравословно и семейно положение и други обстоятелства, които са относими към молбата.

дата
три имена
подпис

ДЕКЛАРАЦИЯ

от Георги
Димитров Димитров
ЕГН -
Затвора София – 17 гр.
бул. Г. Н. Столетов – 21
гр. София – 1309

Депозирам настоящата декларация, която да послужи като доказателство по описаните в нея обстоятелства във връзка с депозираните молби за присъединяване към делото и за освобождаване от заплащането на такси и разноски в производството.

Д Е К Л А Р И Р А М

1. От 2010 г. съм лишен от свобода.
2. Не полагам заплатен труд, защото ръководството на затвора не ми предоставя такава възможност.
3. Не получавам никакъв регламентиран доход.
4. Не притежавам движимо или недвижимо имущество.
5. Не съм женен / женен съм, но жена ми е безработна / получава заплатата в размер...
6. Нямам деца / имам деца...
7. Нямам родители / имам ... пенсионер, безработен.
8. Имам брат / сестра / семейни / не са семейни / работи... / не работи...
9. Нямам здравословни проблеми / боледувам от...
10. Нямам възможност да заплащам такси и разноски в производството по делото.

Декларирам, че съм запознат с отговорността по чл. 290, а, от НК.
Горното написах саморъчно и за верността му се подписвам

*дата
три имена
подпис*

Невероятно, но факт – Десислав Трайков благодари на БЗСР

През месец февруари на 2021 г., началникът на Затвора София, г-н Десислав Трайков, издаде незаконосъобразни указания към всички лишени от свобода, които са настанени в затвора и имат иззети предмети и вещи по реда на чл. 56, ал. 1 от ЗИНЗС, поради липса на помещения за съхраняването на тези предмети и вещи, в срок от 14 дни, да уведомят близките си, които да ги получат, като чрез заявление до началника на затвора, същите ще бъдат предадени на близките.

В случай, че не предприемат действие за предаването на наличните в складовите помещения вещи, същите ще бъдат предадени за унищожение.

БЗСР, чрез зам.-председателя Светломир Нешков, депозира множество жалби до различни държавни органи, които имат отношение към изпълнение на наказанието лишаване от свобода.

В резултат на тези жалби и, респективно, бързата намеса на БЗСР, незаконосъобразните действия на началника на Затвора София бяха преустановени, за което Светломир Нешков получи лична благодарност не от кой да е, а от самия началник на Затвора София, Старши Комисар Десислав Трайков.

Наистина понякога стават чудеса.

„Затворът – Това е да си жив в един мъртъв свят.“

Когато несправедливостта е закон, съпротивата е дълг.

БЗСР се грижи за спазване на правата на лишените от свобода.

Заместник-председател на Българско
Затворническо Сдружение за Рехабилитация
Светломир Нешков

‘Чрез борба ще постигнеш правата си’

Светломир Нешков
вицепрезидент на БЗСР

**‘Through struggle you will achieve
your rights’**

Svetlomisir Neshkov
vice chairman of BPRA